

Arrest

nr. 349 087 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X die eveneens verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 december 2017 om internationale bescherming. Op 30 januari 2019 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 224 487 van 30 juli 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 19 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming

(bijlage 13^{quinqüies}). Bij arrest met nr. 229 308 van 27 november 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 20 december 2022 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 292 033 van 17 juli 2023 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 27 december 2022 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 november 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 december 2023 aan verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2022 werd ingediend door:

(…)

+ minderjarige dochter

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene deed op 22.12.2017 een VIB in België. Op 30.01.2019 beoordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat verzoek met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming. Op 17.06.2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het beroep tegen deze beslissing. Betrokkene wist toen dat de procedure omtrent haar verzoek tot internationale bescherming afgesloten was en dat zij zodoende illegaal in België verbleef. Op 19.09.2019 werd betrokkene een bevel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd.

Tijdens de lopende procedure omtrent internationale bescherming heeft betrokkene onderhavige aanvraag tot verblijfsmachtiging conform art. 9bis Vw ingediend, nl. op 27.12.2022. Deze aanvraag wordt met dit schrijven onontvankelijk verklaard.

Onderhavige aanvraag stelt dat betrokkene sinds 2016 op onafgebroken wijze in België verblijft en dat zij sinds haar aankomst in het opvangcentrum in Sint-Niklaas verblijft omdat zij zelf niet in haar basisbehoeften kan voorzien. Dit element van onafgebroken verblijf in België maakt echter geen deel uit van buitengewone omstandigheden. Zoals eerder vermeld wist betrokkene dat haar verblijf (in een opvangcentrum) slechts een tijdelijke regeling was, gedurende de procedure van het verzoek tot internationale bescherming. Verder, het gegeven dat betrokkene in België, gelet op haar precaire verblijfssituatie, mogelijk niet zelf kan voorzien in haar levensonderhoud betekent niet dat zij dit niet zou kunnen in haar land van herkomst. Er bestaan geen omstandigheden die betrokkene ervan weerhouden werk te zoeken en inkomen genererende arbeid te verrichten in Nigeria, zodat zij aldaar in haar levensonderhoud kan voorzien, eventueel tijdelijk, tijdens een aanvraag tot verblijfsmachtiging voor België.

Er wordt in de aanvraag gesteld dat het kind van betrokkene op 06.10.2017 prenataal erkend werd te Antwerpen door de heer K. A. (...). Op 14.01.2018 werd betrokkene haar kindje, S. S. O. (...), in Sint-Niklaas geboren, alwaar dan ook de geboorteaangifte gebeurde. De diensten van de gemeente Sint-Niklaas zouden, zo luidt het in de aanvraag, kennelijk geen rekening gehouden hebben met de eerdere prenatale erkenning door de heer K. A. (...). Onderhavige aanvraag beweert wel dat uit die prenatale erkenning de afstamming langs vaderszijde is vastgesteld.

Echter, deze beweringen i.v.m. de vaderlijke erkenning door K. A. (...) en dat de afstamming langs vaderszijde vastgesteld is, kunnen niet weerhouden worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden, daar de vaderlijke erkenning tot op heden niet onweerlegbaar werd vastgesteld. Het feit dat betrokkene vroeg om mijnheer K. A. (...) postnataal als vader te erkennen en dat betrokkene daartoe een

aanpassing van de geboorteakte zou willen bekomen, doet niets af aan het feit dat er heden geen vaderlijke erkenning bestaat. Dat de procedure tot erkenning van mijnheer K. (...) als vader tot op heden hangende is, houdt evident in dat mijnheer K. (...) tot op heden niet erkend werd als vader. De afstamming langs vaderszijde is dus, in tegenstelling tot wat de aanvraag beweert, (nog) niet vastgesteld.

Nog in verband met deze lopende gerechtelijke procedure betreffende de vaderlijke erkenning, werpt de aanvraag op dat betrokkene het grondgebied niet kan verlaten daar zij (en haar dochter) op directe wijze betrokken is bij deze lopende procedure(s), en dat betrokkene een 'rechtstreeks belang heeft de zittingen persoonlijk bij te wonen en zich niet louter te laten vertegenwoordigen'. Echter, betrokkene legt geen bewijs neer dat het noodzakelijk is dat zij persoonlijk aanwezig moet zijn op de zittingen, er steekt geen attest bij de aanvraag waaruit blijkt dat betrokkene haar persoonlijke aanwezigheid verplicht is of bevolen wordt. Betrokkene kan zich dus op de zitting(en) laten vertegenwoordigen door haar raadsman, met wie betrokkene via huidige communicatiemiddelen steeds contact kan houden.

Het heet verder in de aanvraag dat betrokkene geen binding meer heeft met Nigeria en dat door de langdurige afwezigheid haar sociaal en familiaal netwerk verwaterd is.

Deze beweringen kunnen echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, aangezien het beweringen zijn die niet gepaard gaan met enig bewijs. De bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust op betrokkene, om in dit verband concrete elementen aan te brengen. Betrokkene beperkt zich tot een loutere beweringen dat zij geen binding meer heeft met Nigeria en dat haar familiaal netwerk verwaterd is, zonder dit concreet aan te tonen.

Uit eigen verklaringen (uit het VIB) blijkt dat betrokkene in Nigeria nog haar moeder en zeven broers en zussen heeft. Dat dit familiaal netwerk verwaterd is door een tijdelijke afwezigheid uit Nigeria en dat dit betekent dat betrokkene onmogelijk terug kan naar Nigeria, wordt niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, een 'verwaterd familiaal netwerk' in het land van herkomst maakt niet duidelijk hoe het voor betrokkene bijzonder moeilijk of onmogelijk is beroep te doen op datzelfde netwerk bij een (tijdelijke) terugkeer naar Nigeria. Zo blijft ook de bewering dat betrokkene geen beroep kan doen op haar netwerk om te voorzien in haar basisbehoeften, zoals luidt in de aanvraag, louter een bewering, niet gepaard gaand met enig bewijs.

Betreffende de bewering dat betrokkene geen binding meer heeft met Nigeria, dient te worden opgemerkt dat betrokkene ruim 36 jaar in Nigeria leefde alvorens naar Europa te komen. Het is dus eerder onwaarschijnlijk dan waarschijnlijk dat zij geen binding meer heeft met Nigeria of dat door haar afwezigheid (van ca. 7 jaar) haar sociaal en familiaal netwerk zodanig verwaterd is dat betrokkene verhinderd is om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone, reguliere weg, i.e. vanuit Nigeria. Betrokkene haar afwezigheid van meerdere jaren uit het land van herkomst maakt niet noodzakelijkerwijze dat zij alle banden met dit land heeft verloren, te meer daar zij aldaar 36 jaar verbleven heeft en er nog familieleden heeft.

Verder heet het in de aanvraag dat betrokkene sinds haar aankomst in België haar leven hier heeft uitgebouwd en dat deze binding met België – naast de vermeende afwezigheid van een band met Nigeria – een buitengewone omstandigheid vormt. Betrokkene volgde Nederlandse les, integreerde en volgde een cursus tot huishoudhulp. Betrokkene haalt verder art. 8 EVRM aan ter ondersteuning van haar verzoek. Het heet dat art. 8 EVRM onder meer het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft.

Echter, uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens (EHRM) blijkt dat een privéleven (dat bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. waaronder ook sociale relaties vallen) dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling, in casu betrokkene, voor het uitoefenen van zijn/haar privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Bovenstaande in overweging genomen, samen met de studie van de stukken die bij de aanvraag steken, kan niet geconcludeerd worden dat betrokkene haar opgebouwde privéleven en aangegane banden in België dermate sterk zijn dat bij het (tijdelijk) verlaten van België een schending van art. 8 EVRM zou blijken. Immers, uit de stukken bij de aanvraag blijkt dan wel dat betrokkene, recent, Nederlandse lessen volgde (2019), een cursus inburgering volgde en een opleiding volgde tot huishoudhulp (2021), hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat deze getuigen van een privéleven en (sociale) bindingen die werden aangegaan met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf hier, zoals bij betrokkene, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Er wordt door betrokkene niet afdoende aangetoond en wordt onvoldoende bewijs aangeleverd dat de banden aangegaan in België zo sterk zijn dat er een dermate afhankelijkheid uit blijkt dat bij het (tijdelijk) onderbreken van deze banden een schending van art. 8 EVRM zou blijken. De verzoekende

partij toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is.

Bovendien, volledigheidshalve, betrokkene kan ook in Nigeria een privéleven aangaan, uitbouwen, of verderzetten, eventueel sociale relaties aangaan of verderzetten, eventueel dewelke reeds bestonden voor haar vertrek vanuit Nigeria.

Wat betreft de bewering dat betrokkene haar dochter in België geboren werd en dus nooit in Nigeria was, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit in België geboren te zijn naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ook de bewering dat betrokkene in Nigeria actueel geen huisvesting of inkomen heeft, houdt niet in dat betrokkene deze niet kan verwerven in de nabije toekomst. Bovendien kan betrokkene daartoe beroep doen op de diensten van Fedasil en IOM.

De elementen van integratie – dat betrokkene werkbereid is, de intentie heeft om te leven conform de Belgische waarden en normen, Nederlandse lessen volgde en een opleiding tot huishoudhulp volgde – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster ook een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat deze werd genomen door attaché M. V. (...) op 22 november 2023 (stuk 1).

Voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, werd een (bindend) advies ingewonnen door attaché M. V. (...).

In het administratief dossier kan worden vastgesteld dat door attaché C. V. L. (...) op 8 november 2023 een nota werd opgesteld met als titel: “Nota voor Freddy Roosemont, Directeur-generaal”. Deze nota werd vervolgens “gezien” door attaché N. B. (...) op 9 november 2023. Vermoedelijk betreft dit een verificatie van de nota. Deze nota werd nadien voorgelegd aan de heer Freddy Roosemont “voor beslissing”, waaruit moet worden vastgesteld dat de attaché zijn beslissingsbevoegdheid delegeert aan de heer Freddy Roosemont. De attaché is immers gehouden de beslissing van de heer Freddy Roosemont te volgen. Dit betreft geen vrijblijvend advies of louter voorbereidend document. De beslissing zelf wordt in handen gelegd van de directeur-generaal.

Er blijkt echter niet dat de heer Freddy Roosemont de bevoegdheid heeft tot het nemen van een beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dan wel tot het verschaffen van een (bindend) advies (“voor beslissing”) over een dergelijke aanvraag aan een attaché. De delegatie van bevoegdheid is niet aangetoond.

Ondergeschikt, kan worden vastgesteld dat de opgestelde nota slechts een beperkte weergave vormt van de feitelijk aangehaalde elementen door verzoeker en verschillende elementen ontbreken, dan wel foutief zijn.

In de nota wordt een foutieve leeftijd vermeld van S. (...) (zij is 6 jaar, geen 5 jaar oud: “heden 5 jaar”), wordt niet vermeld dat S. (...) steeds in België verbleef, alhier opgroeide en het land derhalve nooit heeft verlaten, dat zij schoolgaand is, dat mevrouw G. (...) onvermogen is, dat mevrouw G. (...) Nigeria verliet in 2017 en zij sindsdien niet meer terugkeerde en dat zij sinds 2017 onafgebroken in België verblijvende is. Met deze

elementen werd geen rekening gehouden, terwijl dit wel elementen zijn die door de verzoekende partij werden opgeworpen als buitengewone omstandigheden.

Het (bindend) advies ("voor beslissing") van de heer Freddy Roosemont werd derhalve gebaseerd op een onvolledige en louter samenvattende nota.

De beslissing van de directeur-generaal, bindend voor de attaché en determinerend voor de bestreden beslissing, is gebaseerd op een onvolledig en onzorgvuldige feitenvinding.

Verder ondergeschikt, moet worden vastgesteld dat in de nota door de attaché een keuze wordt vooropgesteld, met name om verzoeker tijdelijk te regulariseren dan wel een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. De directeur-generaal gaf kennelijk, zonder enige vorm van motivering, de willekeurige voorkeur aan deze laatste optie:

(...)

De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, tegen dat besluit kan verweren door aan te tonen dat de tot uiting gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Het staat vast dat de directeur-generaal een bindende beslissing heeft genomen voor de attaché, op basis waarvan de bestreden beslissing vervolgens is genomen (zie hierboven). Het is voor verzoeker echter volkomen onduidelijk waarom de directeur-generaal koos voor een onontvankelijkheidsbeslissing. De directeur-generaal gaf kennelijk, zonder enige vorm van motivering, de willekeurige voorkeur aan deze laatste optie. De beslissing van de directeur-generaal is bindend. De bestreden beslissing is hierop gestoeld.

Bovendien komt dit nergens ter sprake in de bestreden beslissing, terwijl de beslissing van de directeur-generaal determinerend is voor de attaché en de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is gebaseerd op de beoordeling door de directeur-generaal. Dit oordeel is determinerend.

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden, minstens is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf hun bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat mevrouw G. (...) Nigeria had verlaten. Verzoekster benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Nigeria), waardoor zij de binding met haar land van herkomst is verloren. S. (...) werd geboren in België (Sint-Niklaas) op 14 januari 2018. Zij verliet België niet en groeide alhier op.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, het als "erg onwaarschijnlijk" wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoekster geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Nigeria werd geboren en getogen en aldaar "ruim 36 jaar" verbleef. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds mevrouw G. (...) Nigeria verliet en het verlies van binding met haar land van herkomst omwille hiervan.

Haar verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoekster heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij heeft gekend in Nigeria. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoeker in Nigeria werd geboren en getogen en aldaar "ruim 36 jaar" verbleven heeft.

De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoekster in de bestreden beslissing.

De gemachtigde miskent deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na haar vertrek uit Nigeria en haar verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Nigeria. De langdurige afwezigheid van verzoekster uit Nigeria, de redenen waarom zij vertrok uit Nigeria en haar langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoekster in Nigeria werd geboren en getogen en aldaar "ruim 36 jaar" verbleef, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Nigeria thans de belangen die zij nog heeft in Nigeria ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekster.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie – met name dat verzoeker eerder langdurig verbleef in Nigeria – thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekster verblijvende is buiten Nigeria. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen verbleven heeft in Nigeria, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende was in België.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoeker dat zij nog beroep zou kunnen doen bij zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een

beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen "korte tijd" omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

De gemachtigde gaat vervolgens niet in op de specifieke situatie van de minderjarige S. (...), behoudens met betrekking tot de vaderlijke afstamming en het loutere feit dat zij geboren werd in België, terwijl blijkt dat S. (...) werd geboren in België (Sint-Niklaas) op 14 januari 2018 en zij sindsdien steeds verblijvende is geweest in België. S. (...) groeide op in België, wat een essentieel element is. Zij verbleef nooit eerder in een ander land, laat staan in een compleet andere cultuur als in Nigeria. De gevolgen van de bestreden beslissing voor de minderjarige S. (...) zijn dan ook groot. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat de minderjarige S. (...) haar vertrouwde omgeving moet achterlaten, haar vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet. De verplichting om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit Nigeria vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige wijze met deze belangen van de minderjarige S. (...) heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er ongeveer elf maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (22.11.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.12.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De formele motiveringsplicht

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster en haar minderjarige dochter ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De grief tegen de interne nota voor de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken is gericht tegen een voorbereidend document dat niet de eigenlijke bestreden beslissing betreft. Verder bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in rechte en in feite waarom de op 27 december 2022 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Zoals reeds gesteld, kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Hiermee is reeds voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het volstaat immers dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (cf. RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat voor elke overweging in de beslissing tevens “het waarom” of “uitleg” moet worden vermeld. De formele motiveringsplicht legt voorts slechts een positieve motivering op. Er moet dus enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er geen andere beslissing wordt genomen. Er diende dan ook niet te worden gemotiveerd waarom er niet werd geopteerd voor een tijdelijke verblijfsmachtiging.

Verwerende partij kan zodoende worden bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen opwerpt dat “(h)et loutere feit dat het vermeende “bindend advies” van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken geen motivering bevat, (...) allerminst (volstaat) om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing” nu er “geen abstractie gemaakt (kan) worden van het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid gemotiveerd is door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat een schijn van willekeur zou zijn gewekt”. Samen met verwerende partij dient tevens te worden vastgesteld dat nergens uit de toepasselijke wetgeving blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen advies zou mogen inwinnen bij zijn hiërarchische meerdere, c.q. de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij kan verder ook worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen verwijst naar artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat als volgt luidt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 9bis; (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...).”

De heer Freddy Roosemont werd bij koninklijk besluit van 27 september 2020 ingevolge de hernieuwing van zijn mandaat aangesteld als houder van de managementfunctie directeur-generaal bij de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, met ingang van 15 januari 2021.

Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij ondergeschikt betoogt dat het (bindend) advies van de heer Freddy Roosemont gebaseerd werd op een onvolledige en louter samenvattende nota die bovendien

ook foutief is. In tegenstelling tot wat zij tracht voor te houden, wordt in deze nota de correcte leeftijd van haar dochter vermeld. Gezien de geboortedatum zoals vermeld in de aanvraag en ook thans in het verzoekschrift, was de dochter van verzoekster op het ogenblik van het opstellen van de nota op 8 november 2023 immers wel degelijk vijf jaar en niet zes jaar zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt. Voorts wordt in de nota onder de titel “2. Elementen en aandachtspunten” (onder meer) vermeld dat de dochter van verzoekster geboren is in België, dat verzoekster een alleenstaande moeder is, dat er certificaten van Nederlandse lessen en een attest van inburgering in de aanvraag “steken”, dat er ook een certificaat van opleiding tot huishoudhulp in de aanvraag zit en dat er geen definitief resultaat is over een eventuele vaderlijke erkenning. Dat de dochter van verzoekster steeds in België verbleef, hier opgroeide en het land nooit verlaten heeft, kan worden verondersteld, nu haar moeder een alleenstaande moeder is die in 2019 Nederlandse lessen en een inburgeringscursus volgde, in 2021 een opleiding tot huishoudhulp volgde en in 2022 nog een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Voorts blijkt uit de aanvraag niet dat verzoekster haar onvermogen of het gegeven dat haar dochter schoolgaand is, heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zodat niet dienstig wordt voorgehouden dat de nota voor de directeur-generaal op dit punt onvolledig is. Er blijkt bijgevolg niet dat de nota slechts een beperkte weergave van de feitelijk aangehaalde elementen door verzoekster bevat en dat verschillende elementen ontbreken of foutief zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met de elementen die in de aanvraag worden aangehaald als buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag niet bij de diplomatieke dienst in het buitenland kan worden ingediend en wordt daarover uitdrukkelijk gemotiveerd.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In eerste instantie beperkt verzoekster zich tot een herhaling van een aantal elementen uit haar aanvraag, namelijk haar “*bijzonder langdurig verblijf in België*”, “*de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Nigeria)*”, waardoor zij de binding met haar land van herkomst is verloren”, en het gegeven dat haar dochter “*werd geboren in België*”, België niet verliet en hier opgroeide, zonder evenwel de

concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat zij niet afdoende aantoonde en onvoldoende bewijs aanlevert *“dat de banden aangegaan in België zo sterk zijn dat er een dermate afhankelijkheid uit blijkt dat bij het (tijdelijk) onderbreken van deze banden een schending van art. 8 EVRM zou blijken”*, dat zij *“in Nigeria nog haar moeder en zeven broers en zussen heeft”*, dat zij *“ruim 36 jaar in Nigeria leefde alvorens naar Europa te komen”* en het dus *“eerder onwaarschijnlijk dan waarschijnlijk (is) dat zij geen binding meer heeft met Nigeria of dat door haar afwezigheid (van ca. 7 jaar) haar sociaal en familiaal netwerk zodanig verwaterd is dat betrokkene verhinderd is om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone, reguliere weg, i.e. vanuit Nigeria”*, dat het loutere feit dat haar dochter in België geboren werd en nooit in Nigeria was *“naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf open”* en evenmin *“een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk (maakt)”* en dat de *“elementen van integratie – dat betrokkene werkbereid is, de intentie heeft om te leven conform de Belgische waarden en normen, Nederlandse lessen volgde en een opleiding tot huishoudhulp volgde – (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hiermee toont zij dan ook niet aan dat deze elementen incorrect of op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld in de bestreden beslissing, of dat deze beslissing is aangetast door enige onregelmatigheid of onwettigheid.

Waar verzoekster het kennelijk onredelijk acht dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het als erg onwaarschijnlijk wordt beschouwd dat zij geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat zij eerder in Nigeria verbleef voor een periode van *“ruim 36 jaar”*, kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het *“eerder onwaarschijnlijk dan waarschijnlijk (is) dat zij geen binding meer heeft met Nigeria of dat door haar afwezigheid (van ca. 7 jaar) haar sociaal en familiaal netwerk zodanig verwaterd is dat betrokkene verhinderd is om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone, reguliere weg, i.e. vanuit Nigeria”*. Verzoekster toont niet aan dat het, gelet op haar eerdere bijzonder langdurige verblijf van 36 jaar in Nigeria en op haar eigen verklaringen dat zij daar nog haar moeder en zeven broers en zussen heeft, kennelijk onredelijk is om aldus te motiveren. Evenmin toont verzoekster aan dat enig specifiek gegeven inzake haar lang verblijf en de elementen van integratie onterecht niet in rekening is gebracht.

Voorts kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat van verzoekster wordt verondersteld dat zij, na haar vertrek uit Nigeria en haar verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Nigeria. Wel wordt gesteld dat haar bewering dat zij geen beroep kan doen op haar netwerk om te voorzien in haar basisbehoeften niet gepaard gaat met enig bewijs en dat haar bewering dat zij in Nigeria actueel geen huisvesting of inkomen heeft, niet inhoudt dat zij deze niet kan verwerven in de nabije toekomst en dat zij daartoe bovendien beroep kan doen op de diensten van Fedasil en IOM. Verzoekster toont niet aan dat dit feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat haar minderjarige dochter *“haar vertrouwde omgeving moet achterlaten, haar vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet”* en dat *“(d)e verplichting om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit Nigeria (...) een inbeuk (vormt) op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige wijze met deze belangen van de minderjarige S. (...) heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster deze elementen op geen enkel ogenblik in de loop van de administratieve procedure heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en ook geen enkel stuk ter staving van deze beweringen heeft neergelegd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat er bovendien niet kan worden aangenomen dat een verderzetting van een onwettig verblijf in België tot gevolg heeft dat het minderjarige kind van verzoekster geniet van de *“stabiliteit en continuïteit”* die is vereist voor een *“optimale ontwikkeling van een (jong) kind”*.

Tot slot voert verzoekster aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat zij slechts voor een *“tijdelijke”* of *“korte”* periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee toont zij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er *“ongeveer elf maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de*

gemachtigde (22.11.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.12.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode", toont verzoekster niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden "*tijdelijk*" en "*kort*" veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Nigeria geen definitief karakter dient te hebben. Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

